

Que passi l'agost

«Fer-se gran deu consistir, també, a assumir que les rutines ja no es trenquen durant tres mesos i que ara amb prou feines ho fan durant quinze dies»

Veïns i turistes passejant per un mercadet | Cedida

Miqui Puig reflexionava l'altre dia en una entrevista a *La tarda d'estiu de Catalunya Ràdio* sobre apoltronar-se en una rutina. Deia: "Hi ha gent que sopa pa amb tomàquet cada divendres. En canvi, Brian Eno -productor musical- sempre deia que ell tenia tres o quatre rutes diferents per anar de casa a la feina per no crear-se un hàbit". Puig creu que és sa intentar trencar costums. Jo també miro de fer rutes diferents per arribar a casa, però en el meu cas això s'explica perquè sóc barcelonauta més que no pas reticent a la idea de rutina. De fet, m'agrada força, per exemple, la sensació de demanar "el de sempre" a l'hora d'esmorzar i que el cambrer del meu bar de confiança sàpiga perfectament que el que li estic demanant és un entrepà de formatge i un cafè sol llarg.

A la terrassa d'aquest bar concret, on pràcticament cada dia ens trobem els mateixos clients habituals, l'altre dia vaig tornar a coincidir amb aquella parella que al principi em van semblar un matrimoni, però després vaig deduir que eren companys de feina. No és que pari l'orella, és que la distància Covid ja no existeix i les taules es tornen a estrènyer. O potser sí que paro una mica l'orella, per a què enganyar-se. Aquest cop, però, la seva trobada va ser lleugerament diferent. Se solen saludar amb desídia i l'altre dia ho van fer amb sorpresa. Ell no esperava que ella aparegués. "Jo tampoc estic de vacances, encara! Treballo tota la setmana.". Ell va tancar el diari, ella va seure i van demanar exactament el mateix que demanen sempre. I, al costat, hi tenien exactament la mateixa noia de sempre, que parava l'orella un cop més.

A l'agost les rutines es trenquen i ens sorprèn quan no ho fan, jo tampoc esperava veure

aquell parell al bar de sota casa a aquestes alçades de l'estiu. Fer-se gran deu consistir, també, a assumir que les rutines ja no es trenquen durant tres mesos i que ara amb prou feines ho fan durant quinze dies. Però per molt que la meitat del mes es continuï treballant amb normalitat, hi ha alguna cosa en la calma barcelonina de l'estiu que crema aquells que trobem confort en les coses fetes com sempre. Durant l'agost, a la ciutat, tu ja pots fer la teva -i anar a treballar al mateix lloc de sempre, i anar a esmorzar al mateix lloc de sempre, i anar al gimnàs a aixecar els mateixos pesos de sempre- que tots els elements del paisatge s'esforcen a cridar-te que allò és excepcional.

M'agradaven els agostos eters a la platja, els agostos on no m'havia de preocupar de si m'entraria alguna factura que em permetés pagar un lloguer, els agostos on no existia la possibilitat d'envejar les vacances d'altri només perquè no existia la possibilitat de veure en format de vídeos efímers de quinze segons com aprofitava l'estiu el teu company de classe o el veí del quart primera. Ara els agostos tenen altres virtuts, ja me les conec. Cada cop que explico a algú que a l'agost treballo, automàticament apareix la resposta d'ascensor: "però té coses bones quedar-se a Barcelona". Ja. Però quina calda, també t'ho dic. I quina mandra. Els Pets canten "Que arribi l'agost / feixuc i mandrós / que ens fa recordar / la bellesa del temps que passa a poc a poc" i jo aquests dies només puc pensar "que passi l'agost" precisament perquè és "feixuc i mandrós" i perquè "passa a poc a poc".